

Publicerad 2011-12-17 19:56 av Per Teofilusson

jag läser Maja Lundgrens Myggor och tigrar (bra Maja, bra bok! Bättre än Lars Noréns dagbok, roligare, argare), men kan mot slutet ändå inte låta bli att tänka, irriterat, kanske avundsjukt: det är svårare att skriva en bok om man arbetar.

I mitt antydda liv

Jag röker en cigarr, oerhört långsamt, nästan esoteriskt, nåja, minimalistiskt, i alla fall en smula meditativt: som letade jag efter något i röken då den kupar sig som flor om kökslampan, fimpar i ett arvegods från 1966. Jag lyssnar under tiden, med spetsade öron, på Frank Sinatra som sjunger den där låten om gröna små äpplen som Monica Zetterlund och Beppe Wolgers eller kanske Lars Forsell sedan gjorde på svenska och jag ser i mitt minne hur Monica Zetterlund rör sig luftigt över en äng; antytt lyckligt, dansande, alls inte erotiskt - hon var aldrig sexuell, men ibland var hon sensuell, och bra var hon alltid; bättre än många vet, hon var svensk folkton från blodet och visa in i märgen, inte särskilt jazz alls.

År 1988 kom jag gående över Barnhusbron från Kungsholmen: det var snöblandat också då, som idag, trögt att gå, motvind och ibland höll jag, i det där stockholmsblasket, en karta öl pressad med armen mot magen, men inte den här gången. Allan Edwall promenerade med handskarna på ländryggen från Vasastan och han nickade åt mig, ja, ömsint. Som visste han att jag - de åren, de där olyckliga åren - bar hans fyra LP-skivor i mitt hjärta och att min pappa från Kuttainen var väldigt lik honom, svidande mycket lik honom på omslaget till Vetahuteri. Med lika bottenlöst trötta ögon. Jag visste att livet hade gått när jag lyssnade till "och lilla bäcken mot älven rinner och älven rinner mot stora hav och aldrig mera vi bäcken finner och aldrig vart den blev av".

1990 log den fina satirikern Gunna Grähs rättframt varmt, kanske aningen blygt, rosig, snällt, jag vet inte, mot mig; när jag just skulle kliva på tåget från Hultsfredsfestivalen - då visste jag såklart inte att jag tio år senare skulle läsa hennes böcker för min tätt lyssnande pojke, njuta de fräsiga bilderna med honom. Ja, och hon, Lotta Ramel - den snygga - han Povel's dotter, dröjde med blicken lite för länge i källaren på Tre Backar, 1987. Jag visste alls inte då vad jag skulle göra med den, blicken, utan drack istället bara snabbare och beställde in mer. Och... ja, en gång kastade jag hårda småmynt på Björn Borgs Jannike Björling utanför Passagen 1985 (två jättelika muskelmän i rosa sparkdräkter kom fram och ställde sig tätt inpå mig, men hon Jannike såg inte ut att vara särskilt arg, alls inte. Hon tyckte kanske att jag var söt, vem vet, jag vet inte, ingen vet, hon minns helt säkert inte, jag kunde vara skojig när jag var full.) Ja. Ja.

Sören Bondeson sa till mig år 2000 i ett skattefinansierat kulturhus på Barnängsgatan att jag skulle försätta att skriva; han tittade mig rakt in i ögonen då han sa det, vänligt, nästan bestämt, fokuserat. Anneli Jordahl har läst mina texter på tema Tornedalen och tyckte enligt maken, förläggaren Håkan Olsson, om dem, sa han, medan han, på förlaget, Mormors på Hallandsgatan, serverade mig gott kaffe från sin espressomaskin. För en stund sedan sjönk jag ner från en stol, lade mig med huvudet mot nedersta delen av en bokhylla. Med fötterna mot tv-bordet föll jag i gråt och strök med handflatan över pannan, kinden och halsen. Det var plågsamt och det var skönt och medan jag tröstade mig blev jag liten en stund och jag visste att pappa och mamma aldrig gjorde så, aldrig hade gjort. Jag vet också att landet jag lever i inte vill höra talas om sådant här vid nästa anställningsintervju. Jag blir den förste som åker ut, och det är ju tråkigt, ja, trist. Trist för

Sverige, skulle jag vilja säga, tråkigt som sagt för mig.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Per Teofilusson med Poeter.se id #8321 innehar upphovsrätten